

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha a soudkyň JUDr. Jitky Hroudové a JUDr. Hany Veberové v právní věci

žalobce: **M. B.**, nar. X, stát. příslušnost Ukrajina,
bytem X
zastoupeného Mgr. Václavem Klepšem, advokátem,
sídlem Baranova 1026/33, Praha 3

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Odbor azylové a migrační politiky,
P. O. Box 21/OAM, Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2020, č. j. OAM-2915-11/ZR-2019

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2020, kterým zrušil platnost povolení žalobce k dlouhodobému pobytu na území za účelem podnikání z důvodu naplnění podmínek § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), tj. spáchání úmyslného trestného činu.
2. Žalobce namítá nezákonnost způsobenou chybným právním názorem žalovaného a nedostatečně zjištěným skutkovým stavem a rovněž nepřezkoumatelností napadaného rozhodnutí.
3. Žalobce nejprve namítá, že žalovaný neposuzoval přiměřenost dopadu rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Přitom odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2017, č. j. 7 Azs 24/2017-29, ve kterém Nejvyšší správní soud dovozuje, že posuzování přiměřenosti je nezbytné bez ohledu na to, zda je výslovně stanoveno zákonem, a to zejména s ohledem na zájem dítěte a požadavky evropské legislativy. Žalobce připouští, že rozhodnutí Nejvyššího správního soudu se vztahuje k ukončení pobytu podle § 50 zákona o pobytu cizinců, avšak je přesvědčen, že závěry jsou aplikovatelné i v jeho případě, neboť přiměřenost dopadu o zrušení pobytu do soukromého a rodinného života je vyžadována i Směrnicí rady 2003/86/ES ze dne 22. 9. 2003, o právu na sloučení rodiny, konkrétně v čl. 17, případně ve spojení s čl. 6 odst. 2. Dále odkázal na čl. 2 písm. d) o sloučení rodiny a dovozuje, že není možné na základě tohoto vymezení limitovat dopad Směrnice pouze na osoby, které na území ČR pobývají specificky podle § 42a zákona o pobytu cizinců či jiného ustanovení, kde se výslovně odkazuje na rodinný účel. Ustanovení směrnice je nutné aplikovat na veškeré osoby, pro které je soužití s rodinnou reálným účelem pobytu či jedním z reálných účelů pobytu. Žalobce pak dále poukazuje i na další rozsudky Nejvyššího správního soudu, ze kterých vyplývá, že se žalovaný měl zabývat otázkou, zda napadené rozhodnutí mohlo představovat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce, a to bez ohledu na to, že zákon o pobytu cizinců v daném řízení posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a zákon nevyžadoval. Dále pak odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39, odkázal na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, která stanovila určité faktory, které musejí být v cizineckých věcech brány v potaz s tím, že Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku uvedl, že kritéria byla vytvořena primárně v souvislosti s přezkumem vyhoštění cizinců, ale že je považuje za aplikovatelná i na rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu. Rozhodnutí proto považuje za nezákonné a nesprávné, neboť žalovaný posouzení dopadu rozhodnutí do poměru žalobce odmítl provést vůbec a nerespektoval tak čl. 8 Úmluvy.
4. Dále žalobce poukazuje na to, že ve svém vyjádření ze dne 16. 12. 2019 namítal, že žalovaný musí zahrnout do spisu i další podklady pro posouzení přiměřenosti, takže pokud soud dospěje k závěru, že posouzení přiměřenosti mělo proběhnout, pak je nedostatečnost skutkových zjištění zcela zjevná. Za zásadní pro vyhodnocení považuje skutečnost, že na

území ČR žije společně se svým nezletilým synem a manželkou již 12 let, což žalovaný ale nikdy nerozporoval.

5. Žalobce dále namítá rozpor napadeného rozhodnutí s rozhodnutím trestního soudu, neboť na území ČR je povinen vykonat trest obecně prospěšných prací, které mu byly uloženy s výměrou 250 hodin, a to pravidelně ve čtvrtky. Tyto mají (za předpokladu 8 hodinových směn jen 1x týdně) pokračovat ještě více než půl roku. Dojde-li ke zrušení jeho pobytu, nebude moci pokračovat v plnění povinnosti uložené soudem. Považuje tedy za nepřípustné, aby se povinnosti ukládané správním orgánem dostávaly do přímého rozporu s povinnostmi ukládanými soudem. Podobná situace je i ve vztahu k peněžitému trestu, který činí 100 000 Kč. Fungující živnost má totiž v ČR a díky té je schopen tuto částku postupně hradit. Poslední splátka má být zaplacená v červenci 2020. Pokud přijde o příjem, nebude moci peněžitý trest splatit. Pokud by na Ukrajině získal zaměstnání, nemůže s ohledem na průměrnou výši výdělku na Ukrajině dosáhnout částky dostatečné pro splnění peněžitého trestu v souladu s rozhodnutím soudu. Zrušení pobytu by tak směřovalo přímo proti možnosti naplnění soudního rozhodnutí, ale i proti veřejnému zájmu, tedy zájmu společnosti na uhrazení peněžitého trestu. Považuje za rozporné se základními principy právního státu, aby byl nucen volit mezi dvěma porušeními stanovených povinností. Odkázal přitom na § 339 zákona č. 141/1961 Sb., trestního řádu, podle kterého je odklad možný pouze do 3 měsíců od právní moci rozhodnutí na základě zdravotních důvodů. Přeměna je možná pouze na trest domácího vězení, peněžitý trest nebo trest odnětí svobody. Žádné z těchto řešení není v souladu s veřejným zájmem (naopak státu přináší neúčelné náklady místo financí z plnění peněžitého trestu a výkon veřejně prospěšných prací) a dále zdůraznil, že žádné z těchto řešení nemůže být realizováno ve lhůtě 30 dnů, kterou mu pro vyřízení potřebných záležitostí stanovil žalovaný.
6. Žalobce dále namítá nepřezkoumatelnost nápadného rozhodnutí, protože ačkoli již ve svém vyjádření citoval rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Azs 24/2017-29 a č. j. 8 Azs 290/2018-27, žalovaný se k těmto rozhodnutím vůbec nevyjádřil a naopak citoval jiná rozhodnutí, za účelem dovození opačného závěru, že posouzení přiměřenosti není možné a nutné. Namítá nesprávnou citaci rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze strany žalovaného a vyjádřil přesvědčení o neaktuálnosti odkazované judikatury. Pokud žalovaný odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2017, č. j. 6 Azs 348/2017-27 považuje tuto citaci za neúplnou a zavádějící. Z tohoto rozhodnutí totiž vyplývá závěr, že přiměřenost za určitých okolností musí být posuzována. Rozhodnutí žalovaného tedy není podloženo žádnou relevantní judikaturou a judikaturu Nejvyššího správního soudu užívá zcela nekompetentně, zřejmě dezinpretuje či selektivně cituje pouze část textu tak, že zcela obrátí jeho význam. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tedy spatřuje
- ve zcela chaotickém a účelovém způsobu práce s judikaturou
 - v absenci vypořádání argumentace žalobce založené na judikatuře
 - v absenci individualizovaného vypořádání potencionálního rozporu s Úmluvou
 - v absenci skutečného vypořádání námítky spočívající v rozpornosti s povinnostmi uloženou soudem.

7. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě zdůraznil, že správní řízení bylo zahájeno proto, že žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, a to navíc opakovaně. Nebýt jednání samotného žalobce, nebyl by dán důvod pro zrušení jeho povolení k pobytu ani důvod pro vydání napadeného rozhodnutí. Správní řízení je pouze důsledkem závadového jednání žalobce, který si jako 3 x odsouzený recidivista a neúspěšný žadatel o povolení k trvalému pobytu musel být vědom toho, že takové jednání bude mít důsledky nejen v rovině trestněprávní, ale i v rovině cizineckého práva. Žalobce sám ohrozil realizaci svého pobytu v ČR, svého soukromého a rodinného života a života svých nejbližších. Proto není možné, aby žalobce bez ohledu na svou rodinu páchal trestnou činnost a teprve po té, co má nést následky, na existující rodinné vazby začal poukazovat. Žalovaný si je vědom toho, že žalobce má na území ČR vytvořené rodinné zázemí a nijak to ani nezpochybňuje. Pokud cizinec pobývá na území jiného státu dlouhodobě, je více než pravděpodobné, že si rodinné a sociální vazby vytvoří, přesto je ale stále posuzován jako cizinec. Právní řád ČR nezakotvuje právo cizince na pobyt na území ČR, takové právo mají pouze občané ČR podle čl. 14 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, což judikoval i Ústavní soud v usnesení č. j. III. ÚS 260/04 ze dne 9. 6. 2004. Žalobce spácháním úmyslného trestného činu, za nějž byl pravomocně odsouzen, naplnil podmínku uvedenou v § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Česká republika má zájem na tom, aby se na jejím území zdržovali pouze ti cizinci, kteří právní předpisy dodržují, a není důvodné nadřazovat individuální právo pobytu žalobce nad veřejný zájem ČR na ochraně společnosti. Přitom odkázal na rozsudek NSS ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008 101. Tento závěr Nejvyšší správní soud opakovaně potvrdil a to např. i v rozsudku ze dne 7. 12. 2018, č. j. 1 Azs 377/2018-32. Dále se pak vyjádřil k jednotlivým žalobním námitkám, které však neshledal důvodnými. Žalovaný poukázal na to, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí se věnoval výkladu čl. 8 EÚLP, výkladu směrnice č. 2003/86/ES, ale i výkladu čl. 9 a čl. 10 Úmluvy o právech dítěte, čímž se vypořádal s otázkou případného dopadu napadeného rozhodnutí do práv zaručených čl. 8 ÚLP. Právo pobývat na území cizího státu není bezbřehé. Zrušení povolení platnosti pobytu navíc není trestem vyhoštění, který je daleko restriktivnějším ukončením pobytu cizince na území a kromě povinnosti vycestovat z území je tento spojen se zákazem pobytu a s nemožností v době tohoto trestu získat oprávnění k pobytu. Žalobce proto může, i po zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, žádat o povolení jiného pobytového oprávnění a je tedy pouze na něm, aby po zrušení platnosti pobytu našel cestu k pravidelným kontaktům se svojí rodinou. To vyplývá i z rozsudku NSS ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 Azs 65/2017, i z rozsudku ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30. Vyhoštění a zrušení pobytu není možné dle žalovaného srovnávat, neboť žalobce jako občan Ukrajiny má možnost, za předpokladu, že bude držitelem cestovního dokladu s biometrickými údaji, přicestovat opakovaně do ČR na krátkodobé pobyty i bez nutnosti vlastnit vízum. Pokud jde o nedostatečné zjištění skutkového stavu, tuto námitku odmítl také jako nedůvodnou, neboť nebyl povinen vést dokazování za účelem zkoumání dopadu napadeného rozhodnutí a tedy nebyl povinen ani k provedení navrhovaných důkazů ve věcech přiměřenosti. K námitce, že zrušení pobytu neumožní žalobci výkon trestu OPP a výkon peněžitého trestu, odkázal žalovaný na stranu 4 a 5 napadeného rozhodnutí. Přitom zdůraznil, že není v pravomoci soudu rozhodovat o tom, zda má být pobyt cizinci zrušen nebo ne, věcnou příslušnost k tomuto rozhodnutí svěčuje zákon pouze Ministerstvu vnitra (§ 165 písm. r) ve spojení s § 37 odst. 1 zákona o pobytu cizinců). Nelze akceptovat názor, že když má žalobce uložen trest o OPP a trest peněžitý, nelze mu zrušit platnost

k povolení dlouhodobému pobytu. Stejně tak neshledal důvodnou ani námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.

8. Žalobce využil svého práva a k vyjádření žalovaného zaslal soudu repliku, ve které opět zpochybnil závěry učiněné žalovaným na základě citované judikatury a zdůraznil, že pokud žalovaný odkazuje na možnost žádat o jiné pobytové oprávnění, de facto tím do jisté míry provádí posouzení přiměřenosti. Jeho možnosti k získání odlišného dlouhodobého pobytového oprávnění jsou ale mizivé, a to z důvodu dlouhodobě špatné dostupnosti českého zastupitelského úřadu. Za nepřípustné považuje, ab žalovaný posouzení přiměřenosti doplňoval v řízení před správním soudem. Tím totiž nemůže být zhojena vada správního rozhodnutí. Dále pak setrval na svých dosavadních námitkách týkajících se nesprávné aplikace rozsudku Nejvyššího správního soudu.
9. Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem soud zjistil, že žalobce na území ČR pobýval na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání (OSVČ) s platností od 6. 5. 2018 do 5. 5. 2020. Dne 26. 9. 2019 byl žalovanému doručen rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 10, sp. zn. 3 T 49/2019, kterým byl žalobce odsouzen za přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku v jednočinném souběhu s přečinem maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku k trestu obecně prospěšných prací ve výměře 250 hodin, k trestu zákazu činnosti spočívajícím v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu v trvání 2 roků, k peněžitému trestu ve výměře 500 denních sazeb, výše denní sazby činí 200 Kč, celkem tedy 100 000 Kč s tím, že pokud by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, náhradní trest odnětí svobody byl stanoven na 250 dnů. Na základě uvedeného bylo dne 15. 10. 2019 se žalovaným zahájeno správní řízení ve věci zrušení platnosti dlouhodobého pobytu podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť byl cizinec pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. Dne 29. 10. 2019 byl žalobce vyzván k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí, což žalobce využil dne 18. 11. 2019. Do protokolu žalobce uvedl, že se vyjádří písemně ve lhůtě 60 dnů. K tomu uvedl v dopise ze dne 28. 11. 2019 žalovaný, že se jedná o lhůtu nepřiměřenou a neopodstatněnou a žalobce byl současně vyzván., aby doložil vyjádření do 7 dnů od doručení této výzvy. Následně zaslal žalobce vyjádření, ve kterém vznesl námitky v podstatě shodné jako nyní v podané žalobě. Zejména namítal, že
 - spis neobsahoval podklady pro dostatečné zjištění skutkového stavu, respektive ve vztahu k přiměřenosti nebyly podklady zjišťovány vůbec
 - je dána nutnost vyhodnocení přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců
 - dána nutnost vyhodnocením přiměřenosti na základě možného dotčení práv dítěte a rozporu s mezinárodními závazky ČR
 - navrhl důkazy pro zhodnocení přiměřenosti
 - upozornil na rozpor povinností, které mu vznikají na základě rozhodnutí trestního soudu oproti povinnostem, které by mu vznikly jako bezprostřední důsledek zrušení pobytového oprávnění a nakonec upozornil na skutečnost, že soud měl možnost uložit mu trest v podobě vyhoštění, ale neučinil tak. Přesto je následně rušeno jeho pobytové oprávnění s důsledky, které se trestnímu vyhoštění de facto vyrovnají.

10. Rozhodnutím ze dne 14. 1. 2020 žalovaný zrušil platnost povolení k dlouhodobému pobytu žalobce podle ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců a žalobci stanovil dle ustanovení § 37 odst. 3 tohoto zákona lhůtu k vycestování z území ČR 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí a současně cizinci udělali výjezdní příkaz s platností na 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Žalovaný nejprve shrnul průběh řízení, zejména poukázal na pravomocný rozsudek vydaný v trestním řízení i na opakované odsouzení žalobce. Ve vztahu k námitkám uvedeným ve vyjádření žalovaný zejména konstatoval, že není důvodné nadřazovat individuální právo účastníka odsouzeného za spáchání úmyslné trestné činnosti a ochranu jeho soukromého života nad veřejný zájem ČR ochráně společnosti. Správní orgán rozhodoval podle § 37 odst. 1 písm. a) dle něhož mu nepřísluší zabývat se přiměřeností vydaného rozhodnutí ve vztahu k soukromému a rodinnému životu účastníka řízení. Postačí tak pouhé naplnění podmínky uvedené v tomto ustanovení, tedy to, že byl účastník pravomocně odsouzen pro spáchání úmyslného trestného činu, což bylo prokázáno a žalobce to nijak nezpochybnil. Žalovaný odkázal na judikaturu, ze které při rozhodování ve věci vycházel a zejména zdůraznil, že nebýt úmyslného trestného jednání žalobce, nebyl by dán důvod pro vydání rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu. Zrušením povolení dle žalovaného nedochází k porušení Listiny základních práv a svobod, Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, Úmluvy o právech dítěte, ani směrnice č. 2003/86/ES, o právu na sloučení rodiny, jelikož žalobci tímto není znemožněno do budoucna pobývat na území ČR. Nelze totiž dávat na roveň soudní vyhoštění udělené v rámci trestního řízení a zrušení povolení k pobytu. Přitom odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu 5 As 120/2011-80. Z uvedeného tak jednoznačně vyplývá, že v daném případě může správní orgán do soukromého nebo rodinného života zasáhnout, děje-li se tak v souladu se zákonem, v tomto případě se zákonem o pobytu cizinců a správním řádem a v oblastech zájmu chráněných státem. Dále pak žalovaný odkázal na čl. 9 odst. 3 a čl. 10 odst. 2 Úmluvy o právech dítěte a zdůraznil, že Úmluva požaduje ochranu pro vyjmenovaná práva dítěte, avšak v žádné části nestanovuje, že oba rodiče musí žít spolu se svým dítětem v jednom státě. Naopak předpokládá, že k oddělení dítěte od rodičů může dojít a pro takovou situaci požaduje zabezpečit pravidelné osobní kontakty. Poukázal i na to, že žalobce jako občan Ukrajiny může, za předpokladu, že je držitelem cestovního dokladu s biometrickými údaji, do ČR přicestovat na krátkodobé návštěvy i bez příslušného oprávnění k pobytu. Dále pak odkázal na nález Ústavního soudu IV. ÚS 1528/17 ze dne 13. 6. 2017 kde se výslovně uvádí, že „rozhodnutím o zrušení povolení k trvalému pobytu navíc není stěžovateli odepřen výkon rodičovských práv“. To jednoznačně platí i pro zrušení dlouhodobého pobytu. Dále zdůraznil, že věcná příslušnost k rozhodnutí o zrušení pobytu cizinci je svěřena zákonem pouze Ministerstvu vnitra a nikoliv soudu. Skutečnost, že cizinec nebyl vyhoštěn, nebrání správnímu orgánu, aby zrušil cizinci povolení k dlouhodobému pobytu, což vyplývá i z rozsudku NSS č. j. 7 As 103/2013-39. Lhůta 30 dnů byla žalovaným shledána jako dostatečná pro vyřízení potřebných záležitostí a to nejen s úřady veřejné správy, ale i se soudy a probační a mediační službou.
11. Žalovaný také zdůraznil, že rozhodnutí je vydáno v souladu § 2 odst. 4 správního řádu, neboť ve veřejném řádu rozhodně není, aby na území ČR pobýval cizinec s uděleným dlouhodobým pobytem, který byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, a to opakovaně. Dále pak z odůvodnění trestního rozsudku týkající se osoby účastníka řízení citoval úvahu soudu o druhu a výměře trestu s tím, že účastník řízení jako

obžalovaný evidentně nemá na své jednání náhled, a ignoruje nejen správní, ale i trestní zákazy řízení a zároveň, že zvoleným způsobem obhajoby byla manželka účastníka řízení vystavena hrozbě stíhání pro spáchání trestného činu křivé výpovědi. Proto není ve veřejném zájmu, aby tento pobytový status se všemi výhodami z něho plynoucími cizinci zůstal. Závěrem pak znovu zopakoval žalovaný, že za zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu si může účastník sám a to pouze svou opakovanou trestnou činností, že měl a mohl předpokládat, že pokud bude odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, bude mu povolení k pobytu zrušeno, a proto se takového jednání měl vyvarovat. Žalovaný poukázal na to, že žalobci již v roce 2013 byla zamítnuta žádost o trvalý pobyt z důvodu nesplnění podmínky trestní záchovalosti. Žalobce tak prokazatelně již delší dobu musí vědět, že jeho trestná činnost v ČR mu může zkomplikovat, příp. zcela znemožnit pobyt na území republiky.

12. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud ve věci rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce se na výzvu soudu ve stanovené lhůtě nevyjádřil, a proto má soud za to, že i on s tímto postupem souhlasí.
13. Žalobce podanou žalobou napadá rozhodnutí, kterým bylo pravomocně zrušeno jeho povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.
14. Podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců platí: Ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.
15. Podle § 46 odst. 1 věta první zákona o pobytu cizinců platí: Pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně § 31 odst. 1 písm. a) až e), § 33, 34, 37, 38, § 55 odst. 1, § 56, § 58 odst. 3a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum.
16. Odkazem na určitou právní úpravu slovem „obdobně“ se běžně rozumí, že se odkazovaná právní úprava použije v plném rozsahu. Proto podle odkazovaného § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, který se jinak týká víz k pobytu nad 90 dnů, i pro dlouhodobé pobyty platí, že ministerstvo zruší povolení k dlouhodobému pobytu, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.
17. V projednávané věci není sporu o tom, že žalobce byl rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 10, sp. zn. 3 T 49/2019 odsouzen za přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku v jednočinném souběhu s přečinem maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku k trestu obecně prospěšných prací ve výměře 250 hodin, k trestu zákazu činnosti spočívajícím v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu v trvání 2 roků, k peněžitému trestu ve výměře 500 denních sazeb, výše denní sazby činí 200 Kč, celkem tedy 100 000 Kč s tím, že pokud by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, náhradní trest odnětí svobody byl stanoven na 250 dnů.
18. Není tedy sporu ani o tom, že v důsledku pravomocného rozsudku byly splněny podmínky pro použití § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žalobce však

v podané žalobě vytýká žalovanému zejména to, že nehodnotil dopady napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, ačkoli k tomu byl povinen.

19. Pokud žalobce žalovanému s odkazem na judikáty Nejvyššího správního soudu vytkl, že nepřihlédl ke zvláštnímu korektivu přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, za jehož použití měl posoudit přiměřenost napadeného rozhodnutí do života žalobce bez ohledu na to, zda je to výslovně stanoveno zákonem, konstatuje soud, že povinnost posoudit přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince nelze vztahovat na všechna rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců, jak se nesprávně žalobce domnívá. Správní orgán má naopak posuzovat přiměřenost jen těch rozhodnutí, u nichž to zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví (srov. např. § 19 odst. 1, § 37 odst. 2, § 46a odst. 2 zákona o pobytu cizinců). Byť tedy zákon o pobytu cizinců v § 174a obsahuje demonstrativní výčet kritérií, ke kterým správní orgány přihlédnou při posuzování přiměřenosti, ustanovení § 37 odst. 1 citovaného zákona správním orgánům povinnost posuzovat přiměřenost dopadů do rodinného a soukromého života neukládá (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2017, č. j. 10 Azs 249/2016-47).
20. Soud v této souvislosti považuje za nutné zdůraznit i to, že otázkou výkladu § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců a poměřováním veřejného zájmu na ochraně před cizinci páchajícími úmyslnou trestnou činnost v ČR a základního práva cizince na rodinný život v ČR se zabýval již Nejvyšší správní soud, např. v rozsudku ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008-101, ve kterém konstatoval, že „tento test provedl již zákonodárce při přijímání této zákonné úpravy a shledal, že zájem státu a společnosti na tom, aby se na území České republiky nezdržovali cizinci, kteří spáchali úmyslný trestný čin, za nějž byli odsouzeni, a mohli tedy představovat byť jen potenciální hrozbu pro společnost, je mnohem důležitější a závažnější, než individuální právo tohoto cizince na ochranu jeho rodinného života“. Tyto závěry pak NSS potvrdil i v dalším rozsudku ze dne 24. 9. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015-47, ve vztahu k zákonu o pobytu cizinců ve znění účinném do 31. 12. 2010. V tomto rozsudku NSS dále vyloučil použití § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců na území ČR, u nichž se přihlíží k dopadům do soukromého a rodinného života cizince, neboť § 37 odst. 1 písm. a) je ve vztahu k nim speciálním ustanovením a má přednost.
21. Městský soud neshledal důvod, pro který by se měl od uvedených závěrů odchýlit, a proto se ztotožnil se závěrem žalovaného, že v daném případě může správní orgán do soukromého nebo rodinného života zasáhnout, děje-li se tak v souladu se zákonem, v tomto případě se zákonem o pobytu cizinců, správním řádem a v oblastech zájmu chráněných státem. Pokud tedy žalovaný nehodnotil dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce z hledisek uvedených v ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, byl jeho postup zcela v souladu se smyslem a účelem zákona, konkrétně ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, jímž je efektivní ochrana společnosti před cizinci páchajícími na území státu úmyslnou trestnou činnost, a to ochrana formou přísnější právní úpravy, která vede k neprodloužení pobytového statusu žalobce bez zkoumání přiměřenosti důsledků takového rozhodnutí. Ke shodnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 226/2015.
22. Pokud tedy žalobce namítal, že žalovaný nedostatečně zjistil skutečný stav věci, když nezahrnul do spisu další podklady pro posouzení přiměřenosti, soud ani tuto námitku neshledal důvodnou. Z námítky není vůbec patrné, v čem žalobce spatřuje nedostatečnost skutkových zjištění, když pouze uvedl, že za zásadní pro vyhodnocení přiměřenosti

považuje skutečnost, že na území ČR žije se svým nezletilým synem a manželkou již 12 let, a sám k tomu uvedl, že tuto skutečnost žalovaný nerozporuje. To ostatně vyplývá i z napadeného rozhodnutí. Dle soudu tedy žalovaný skutečně neměl důvod, pro který by musel provádět další důkazy k prokázání skutkového stavu, který je zcela zjevný.

23. Nicméně městský soud si je vědom toho, že podle nedávné judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek ze dne 22. 11. 2017, č. j. 6 Azs 348/2017 – 26), na kterou odkazuje i žalobce v podané žalobě, je třeba i v případech rozhodnutí vydaných na základě § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců zohlednit čl. 8 Úmluvy, který zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. Veřejná moc totiž může do osobní sféry jednotlivce zasáhnout pouze, pokud tím sleduje legitimní cíl a v rozsahu nezbytném a přiměřeném tomuto cíli.
24. Z napadeného rozhodnutí je ale patrné, že se žalovaný otázkou, zda zrušením povolení k dlouhodobému pobytu žalobce dojde k porušení Úmluvy o právech dítěte či Úmluvy o ochraně lidských práv, podrobně zabýval na straně 3 a 4 napadeného rozhodnutí, když za podstatné považoval, že žalobci není postupem žalovaného znemožněno do budoucna pobývat na území ČR. S odkazem na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv zdůraznil, že v daném případě může správní orgán do soukromého a rodinného života žalobce zasáhnout, neboť se tak děje v souladu se zákonem. Ve vztahu k čl. 9 Úmluvy o právech dítěte pak uvedl, že Úmluva požaduje ochranu pro vyjmenovaná práva dítěte, avšak v žádné části nestanovuje, že oba rodiče musí žít spolu se svým dítětem v jednom státě. Naopak předpokládá, že k oddělení dítěte od rodičů může dojít a pro takovou situaci požaduje zabezpečit pravidelné osobní kontakty. Poukázal i na to, že žalobce jako občan Ukrajiny může, za předpokladu, že je držitelem cestovního dokladu s biometrickými údaji, do ČR přicestovat na krátkodobé návštěvy i bez příslušného oprávnění k pobytu. Dále pak odkázal na nález Ústavního soudu IV. ÚS 1528/17 ze dne 13. 6. 2017, kde se výslovně uvádí, že „rozhodnutím o zrušení povolení k trvalému pobytu navíc není stěžovateli odepřen výkon rodičovských práv“ s tím, že toto jednoznačně platí i pro zrušení dlouhodobého pobytu.
25. Městský soud porovnáním zájmu žalobce na zachování rodinného života v současné podobě s kolidujícím veřejným zájmem nedospěl k závěru, že by bylo možné zájem žalobce upřednostnit. Žalobce si měl a mohl být při páchání uvedeného přechínu vědom veškerých možných důsledků, které s sebou odhalení předmětné trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak i rovině zákona o pobytu cizinců (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97). Žije-li na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že zavrženíhodné jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům tohoto státu, jehož se dopustí, může mít s velkou pravděpodobností za následek, že daný stát ukončí právo cizince na jeho území pobývat a cizinec tak mohl a měl předpokládat, že svým jednáním vystaví obtížím spojeným s ukončením svého kvalifikovaného bytového režimu v České republice vedle sebe sama i své rodinné příslušníky, a o to více se měl zavrženíhodného jednání vyvarovat. Soud proto námitku žalobce neshledal důvodnou.
26. Soud v předmětné věci připouští, že zrušení povolení k dlouhodobému pobytu, respektive s tím související povinnost žalobce opustit území, může negativně zasáhnout do jeho rodinného života, což ostatně připouští i žalovaný, avšak za stěžejní soud, stejně jako žalovaný, považuje odsouzení žalobce za přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku v jednočinném souběhu s přečinem

maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku. V případě žalobce jako pachatele uvedené úmyslné trestné činnosti, které se navíc dopustil opakovaně, by byl další jeho pobyt na území České republiky v rozporu s důležitým veřejným zájmem na ochraně obyvatelstva před trestnou činností, jehož ochrana je zajištěna právě prostřednictvím § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, a kterému musí zájem žalobce i jeho rodiny na zachování stávající podoby jejich soukromého a rodinného života ustoupit.

27. Soud považuje na tomto místě za vhodné konstatovat, že žalobou napadeným rozhodnutím není žalobce zbaven možnosti realizovat rodinný život. V úvahu přichází jak varianta praktického odloučení žalobce od manželky a syna, tak i možnost přestěhování rodiny do země původu žalobce. Z tvrzení žalobce přitom nelze dovodit žádné konkrétní okolnosti, které by nasvědčovaly nemožnosti realizovat rodinný život v zemi původu žalobce. Žalobce ohledně svého rodinného života neuvedl žádné okolnosti, které by svědčily o výjimečném a již nepřiměřeném zásahu do jeho rodinného života v případě ukončení trvalého pobytu v České republice.
28. Jak soud již výše uvedl, s ohledem na závažnost trestné činnosti, které se žalobce na území České republiky dopustil (v podrobnostech viz výše), městský soud znovu závěrem zdůrazňuje, že žádný z důvodů uváděných žalobcem není natolik podstatný, aby převážil zájem společnosti na ochraně ohroženého veřejného zájmu a odůvodnil tak přehodnocení závěrů žalovaného ohledně zrušení povolení k trvalému pobytu stěžovatele. Městský soud proto shledává zásah do rodinného a soukromého života žalobce přiměřeným, se závěry žalovaného se ztotožnil a námitku žalobce týkající se neposouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života proto soud neshledal důvodnou.
29. Žalobce dále namítá rozpor napadeného rozhodnutí s rozhodnutím trestního soudu, neboť na území ČR je povinen vykonat trest obecně prospěšných prací a peněžitý trest, a dojde-li ke zrušení jeho pobytu, nebude moci pokračovat v plnění povinnosti uložené soudem. Pokud přijde o příjem, nebude moci peněžitý trest splatit.
30. Ani tuto námitku soud důvodnou neshledal, neboť z žádného zákonného ustanovení nevyplývá, že by správní orgán nemohl cizinci zrušit povolení k dlouhodobému pobytu za situace, kdy je tento odsouzen k výkonu trestu obecně prospěšných prací nebo peněžitému trestu, případně k oběma těmto trestům. Tento závěr zaujal i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 3. 2014, č. j. 7 As 103/2013-37, když uvedl, že správní orgány nejsou v žádném případě vázány předcházejícím rozhodnutím soudu vydaným v trestním řízení. Jestliže tedy byly v případě žalobce splněny podmínky stanovené v ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, postupovalo ministerstvo zcela v intencích tohoto ustanovení, když žalobci vydané povolení k dlouhodobému pobytu zrušilo a konstatovalo, že je pouze na žalobci jakým způsobem si svou situaci a výkon trestů s orgány činnými v trestním řízení ve stanovené lhůtě vyřídí.
31. Žalobce dále namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, která, jak soud shrnul v bodě 6 tohoto rozsudku, spočívá dle žalobce zejména v nesprávném použití judikatury žalovaným.
32. Při vypořádání této námítky je třeba uvést, že správní rozhodnutí musí splňovat předepsané náležitosti, a to jak formální, tak obsahové. Ty vycházejí z ustanovení § 68 zákona č. 500/2004 Sb., a představují je: výroková část, odůvodnění a poučení účastníků.

Těžiště lze přitom spatřovat nejen ve výrokové části správního rozhodnutí, ale rovněž v jeho odůvodnění, jež má poskytnout skutkovou a právní oporu výroku rozhodnutí. Z odůvodnění jakéhokoli správního rozhodnutí tak musí být zřejmé, proč správní orgán rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části rozhodnutí. Tyto důvody přitom musí být jasné a přesvědčivé.

33. Soud však tuto žalobní námitku nepovažuje za důvodnou. Je tomu tak proto, že odůvodnění žalovaného rozhodnutí v souladu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu obsahuje důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, jakož i skutečnosti o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami žalobce a s jeho vyjádřením k podkladu rozhodnutí. Žalovaný přezkoumatelným způsobem uvedl důvody, které jej vedly ke zrušení povolení k dlouhodobému pobytu, když stěžejním důvodem byla skutečnost, že se žalobce na území České republiky dopustil opakovaně úmyslné trestné činnosti. Tuto skutečnost ostatně považuje za zásadní pro naplnění hledisek uvedených v § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců i městský soud a nezpochybňuje je ani sám žalobce. Ten svou argumentaci postavil na tom, že žalovaný formálně nesprávně citoval některé jím použité judikáty a nevypořádal se s obsahem některých žalobcem citovaných judikátů. Z napadeného rozhodnutí je ale patrné, že žalovaný svůj zásadní a podstatný závěr řádně odůvodnil a podložil jej dostatečným množstvím odkazů na judikáty, ze kterých v napadeném rozhodnutí vycházel, když jím uvedené závěry soud neshledal chaotickými a účelovými. Nelze totiž chaotičnost a účelovost dle soudu shledat v tom, že žalovaný zaujal opačný názor, než jaký zastává ve svůj prospěch žalobce. Za této situace nelze žalovanému vytknout, že se nevypořádal s každým žalobcem uvedeným judikátem. Soud připomíná, že není povinností správních orgánů činit rozsáhlé právní rozbory věci, v nichž by detailně vyvracely právní názory účastníků. Správní orgány jsou povinny toliko uvést a odůvodnit svůj právní názor ve věci tak, jak to žalovaný učinil i nyní.
34. Pokud jde o žalobcem tvrzenou dezinterpretaci rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2017, č. j. 6 Azs 348/2017-27, lze žalobci dát za pravdu v tom, že žalovaný citoval pouze část tohoto rozsudku, což však v konečném důsledku ale nevedlo k jeho dezinterpretaci, neboť z napadeného rozhodnutí je patrné, že žalovaný článek 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod neopomněl, když se přiměřeností svého rozhodnutí z hledisek v něm uvedených zabýval.
35. Z uvedeného je zřejmé, že žalovaný správní orgán v odůvodnění rozhodnutí dostal zákonným kritériím ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu a námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí proto soud také důvodnou neshledal.
36. Městský soud v Praze po přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí dospěl na základě výše uvedeného k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
37. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní orgán, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 4. května 2020

Mgr. Marek Bedřich v. r.
předseda senátu